

Sygn. akt: III C 1182/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Suhecka
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) S.a r.l. z siedzibą w(...)

przeciwko I. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo.

II. zasądza od powoda (...) S.a r.l. z siedzibą w (...) na rzecz pozwanego I. S. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Joanna Suhecka

Sygn. akt III C 1182/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 listopada 2015r. wydanego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) S.a r.l. z siedzibą w (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego I. S. kwoty 200 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 września 2012r. i kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że powyższej kwoty tytułem noty obciążeniowej wystawionej przez CANAL+ (...) Spółkę Akcyjną z tytułu brak zwrotu przez pozwanego sprzętu. Wierzytelność z tego tytułu została przez powoda nabyta od pierwotnego wierzyciela.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 26 września 2013r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany zaprzeczył wszystkim wprost nieprzyznanym twierdzeniom strony powodowej. Pozwany zgłosił zarzut przedawnienia powołując się na upływ dwuletniego terminu przedawnienia w oparciu o art. 750 k.c., a nadto

zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości. Zdaniem pozwanego roszczenie objęte pozwem stało się wymagalne na długo przed datą wskazaną w notce obciążeniowej tj. przed 26 września 2012r., a zatem po rozwiązaniu umowy. Gdyby natomiast przyjąć, że o wymagalności roszczenia decyduje wezwanie pozwanego do zapłaty, to z uwagi na fakt, że nigdy nie doszło do skutecznego doręczenia takiego wezwania, a pozwany dowiedział się o roszczeniu dopiero w dniu 12 maja 2015r. (po wszczęciu postępowania egzekucyjnego przez powoda na podstawie nakazu zapłaty, wydanego w sprawie, który nie został mu prawidłowo doręczony), to roszczenie już wówczas było przedawnione. Niezależnie od powyższego pozwany zaprzeczył, aby ciążył na nim obowiązek zapłaty kary za brak zwrotu dekodera. Zarzucił, że roszczenie objęte pozwem nie zostało przez powoda wykazane. Wydruk dotyczący scedowanej wierzytelności nie stanowi dowodu potwierdzającego jej istnienie. Powód nie wykazał, że pozwany nie zwrócił dekodera, ani że po stronie powoda powstało prawo do naliczenia kary w wysokości 200 zł. Pozwany podniósł również, że powód nie wykazał, aby nabył dochodzoną wierzytelność. Powód przedłożył umowę przelewu wierzytelności, z której nie wynika, że nabył przedmiotową wierzytelność, a nadto umowa ta przewiduje, że skutek rozporządzający ma nastąpić po zapłacie ceny, brak jest natomiast dowodu na to, że umówiona cena została uregulowana.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2012r. CANAL+ (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła notę księgową wobec I. S. na kwotę 200 zł tytułem odszkodowania za niezwrócony sprzęt: terminal cyfrowy SD.

Dowód:

- nota księgowa k. 53

W dniu 28 września 2012r. została zawarta umowa szczegółowa między (...) Spółką Akcyjna w W. a (...) S.a r.l. z siedzibą w Luksemburgu na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2009r. zawartej między stronami oraz negocjacji przeprowadzonych przez strony zakończonych w dniu 18 lipca 2012r., przedmiotem której były wierzytelności wskazane w liście wierzytelności stanowiącej załącznik nr 1. Sprzedający oświadczył, że stan prwiny wierzytelności nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości, że są one wymagalne i według jego najlepszej wiedzy bezsporne. Strony ustaliły cenę sprzedaży wierzytelności. Kupujący zobowiązał się do zawiadomienia dłużników o nabyciu wierzytelności. Umowę w imieniu kupującego podpisał pełnomocnik M. J., a w imieniu sprzedającego członkowie zarządu spółki (...). Na liście wierzytelności znalazła się wierzytelność wobec I. S. w kwocie 200 zł wynikająca z noty obciążeniowej z dnia 10 września 2012r.

Dowód:

- umowa szczegółowa k. 57v

- częściowy wykaz wierzytelności k. 63

Pismem z dnia 6 sierpnia 2015r. powód skierował do pozwanego zawiadomienie o nabyciu z dniem 28 września 2012r. wierzytelności w wysokości 200 zł. Pismo zostało przesłane na adres ul. (...) w S..

Dowód:

- zawiadomienie k. 62 v

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne.

Powód swoje roszczenie wywodził z noty obciążeniowej obejmującej odszkodowanie za nienależyte wykonanie umowy łączącej pozwanego I. S. z (...)Spółką Akcyjna w W. tj. brak zwrotu sprzętu w postaci dekodera cyfrowego SD. Na dowód

istnienia zobowiązania przedstawił dokument w postaci przedmiotowej noty. Nie jest to jednak materiał wystarczający do przyjęcia, że roszczenie powstało co do zasady i we wskazanej wysokości.

Zgodnie z regułami procesu cywilnego ciężar dowodu spoczywa na tym, który z danej okoliczności wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stosownie do art. 232 k.p.c. strony obowiązane są przedstawiać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Według przytoczonej wyżej reguły rozkładu ciężaru dowodu na powódzie spoczywa obowiązek wykazania faktów, z których wywodzi dochodzone roszczenie – co do zasady i wysokości, zaś obowiązek dowodowy pozwanego obejmuje fakty tamujące lub niweczące roszczenie powoda. Należy przy tym mieć na względzie oczywistą prawidłowość, iż obowiązek dowodzenia po stronie pozwanego aktualizuje się dopiero w przypadku skutecznego wywiedzenia jego odpowiedzialności przez powoda.

Sąd dokonuje ustaleń w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia zgodnie z regułami określonymi w rozdziale „Przedmiot i ocena dowodów” art. 227-234 k.p.c. Zasadą jest, że ustalenie faktu istotnego dla rozstrzygnięcia następuje na podstawie zaferowanych przez strony dowodów, ocenionych zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. tj. przy uwzględnieniu ich wiarygodności i mocy dowodowej na podstawie reguł logiki i doświadczenia życiowego. Generalnie celem dowodów jest zweryfikowania twierdzeń stron o istnieniu roszczenia i jego wysokości bądź braku roszczenia lub wystąpieniu innych okoliczności, które roszczenie to niweczą.

Nie wymagają dowodu fakty powszechnie znane (art. 228 § 1 k.p.c.), fakty znane sądowi z urzędu (art. 228 § 2 k.p.c.), fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.). Stosownie do art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Sąd może również uznać za ustalone fakty na podstawie domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.).

Przenosząc powyższe reguły na grunt niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i co do wysokości nie zostało wykazane. Oprócz przedstawienia wskazanej wyżej noty obciążeniowej strona powodowa nie zaferowała żadnego dowodu na okoliczność tego, że roszczenie ujęte w tej notcie istnieje co do zasady i wysokości. Brak jest więc w sprawie dowodów obejmujących okoliczności, od których zależy powstanie takiego roszczenia i jego wysokość. Takimi dowodami mogła być: umowa łącząca pozwanego z pierwotnym wierzycielem, z której wynikałby obowiązek zwrotu sprzętu po zakończeniu obowiązywania umowy i wysokość kary umownej w razie niewykonania tego obowiązku, potwierdzenie wydania sprzętu, dokumenty świadczące o tym, że po stronie pozwanego zaktualizował się obowiązek zwrotu sprzętu tj. wskazujące na zakończenie okresu obowiązywania umowy, wezwanie do zwrotu sprzętu oraz dokumenty uprawniające do naliczenia odszkodowania, a w istocie kary umownej, w wysokości 200 zł. Wobec braku tego rodzaju dowodów, Sąd uwzględniając stanowisko strony przeciwnej, nie był uprawniony do przyjęcia, że istnieje roszczenie ujęte w jednostronnym dokumencie księgowym pochodzącym od cedenta oraz kształtuje się we wskazanej w tym dokumencie wysokości.

Oświadczenie cedenta zawarte w umowie szczegółowej, że wierzytelności będące przedmiotem umowy przelewu są wymagalne i według jego najlepszej wiedzy bezsporne, nie ma żadnej mocy dowodowej w zakresie istnienia wierzytelności objętej sporem. Uprawia ono wyłącznie do ustalenia tego, że osoba, która podpisała się na dokumencie umowy szczegółowej złożyła oświadczenie woli o zawartej w nim treści. Tego rodzaju oświadczenie może wywołać skutek w zakresie wzajemnych relacji między stronami umowy szczegółowej, jednakże w niniejszym sporze nie stanowi dowodu na istnienie roszczenia.

Powyższe samoistnie przesądza o konieczności oddalenia powództwa.

Ponadto Sąd zauważa, że nie został zaferowany materiał pozwalający na ustalenie, że umowa przelewu wierzytelności objętej sporem została dokonana skutecznie. Powód przedstawił jedynie umowę szczegółową (bez umowy sprzedaży wierzytelności), a dołączone dokumenty w postaci wyciągu z rejestru nie wskazują na to, że osoba, która działała w

imieniu powoda przy zawieraniu tej umowy była do tego umocowana (brak jest w nich informacji o pełnomocniku M. J.).

W odniesieniu do podniesionego zarzutu przedawnienia Sąd stwierdza, że brak jest materiału pozwalającego na jego uwzględnienie. Wykazanie zasadności tego zarzutu, stosownie do reguły zawartej w art. 6 k.c., obciążało pozwanego. W tym zakresie pozwany podniósł, że termin wymagalności roszczenia nie pokrywa się z terminem wystawienia noty księgowej, jednakże zarzut ten opierał się wyłącznie na twierdzeniach pozwanego bez zaferowania dowodów pozwalających na jego weryfikację. W przypadku roszczeń, których wymagalność zależy od podjęcia przez wierzyciela odpowiedniej aktywności, najczęściej ograniczającej się do skierowania wezwania do dłużnika, to zgodnie z art. 120 § 1 zd. drugie k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. W sprawie nie sposób jednak ustalić, iż rozpoczęcie biegu przedawnienia nastąpiło jeszcze przed datą wystawienia noty księgowej tj. przed 10 września 2012r. Biorąc zatem pod uwagę fakt, że pozew w sprawie został wniesiony w dniu 14 czerwca 2013r. zarzutu przedawnienia nie można było uznać za zasadny.

Wskazać nadto należy, że pismo procesowe pozwanego z dnia 1 października 2015r. mimo jego złożenia bez odpowiedniego zarządzenia Przewodniczącego lub Sądu nie zostało zwrócone, albowiem w dacie złożenia przez pozwanego sprzeciwu brak było prawidłowego doręczenia odpisu nakazu zapłaty wydanego w sprawie. Pozwany potwierdzeniem zameldowania na pobyt stały obalił domniemanie prawidłowości doręczenia wskazując, że w dacie, gdy została do niego skierowana korespondencja zawierająca odpis nakazu zapłaty nie zamieszkiwał pod adresem wskazanym przez powoda. Pismo powoda z dnia 6 sierpnia 2015r. było pierwszym pismem zawierającym przedstawienie stanowiska powoda, które zostało pozwanemu skutecznie doręczone. Ponadto pismo pozwanego z dnia 1 października 2015r. stanowi jedynie rozwinięcie argumentacji w zakresie zarzutów zawartych w sprzeciwie. Z tych przyczyn Sąd na rozprawie na podstawie art. 207 § 3 k.p.c. zezwolił pozwanemu na złożenie tego pisma.

W odniesieniu do pisma powoda z dnia 7 października 2015r. zatytułowanego „odpowiedź na sprzeciw” zastosowany został rygor z art. 207 § 7 k.p.c., zgodnie z którym pismo przygotowawcze złożone z naruszeniem § 3 podlega zwrotowi. Przepis art. 207 § 3 k.p.c. stanowi, iż przewodniczący może także przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę zobowiązać strony do złożenia dalszych pism przygotowawczych oznaczając porządek składania pism, termin i okoliczności, które mają być wyjaśnione. W toku sprawy złożenie pism przygotowawczych następuje tylko wtedy, gdy sąd tak postanowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu. Zdaniem Sądu nie zaistniały żadne podstawy do tego, aby zobowiązać powoda do złożenia dalszego pisma procesowego lub zezwolić mu na złożenie pisma już skierowanego do sądu i strony przeciwnej. Powód był w sprawie reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika i już na etapie uzupełniania pozwu po złożeniu sprzeciwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym wiedział o treści tego sprzeciwu i zakresie zawartych w nim zarzutów, do których mógł się już wówczas odnieść. Ponadto znając wówczas zakres zarzutów pozwanego powód miał możliwość oceny, czy konieczne są dalsze wnioski dowodowe i już wówczas je zgłosić. Zaznaczyć także należy, że powód bez składania pisma przygotowawczego zawierającego ustosunkowanie się do stanowiska strony przeciwnej mógł złożyć pisma zawierające jedynie wnioski dowodowe, które w świetle treści art. 207 § 3 k.p.c. nie podlegałyby zwrotowi, a Sąd mógłby dopuścić nowe dowody oceniając konsekwencje złożenia ich po wniesieniu pozwu w oparciu o art. 207 § 6 k.p.c. Z tego ostatniego przepisu wynika, że dowody nawet spóźnione, sąd może dopuścić, jeśli ich uwzględnienie nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy, a taka sytuacja często występuje w przypadku dowodów z dokumentów. Strona powoda nie wykorzystwała jednak żadnej z istniejących możliwości, aby skutecznie obalić zarzuty pozwanego co do braku istnienia roszczenia co do zasady i wysokości i w przewidzianym trybie nie zgłosiła niezbędnych w tym zakresie dowodów. Pismo przygotowawcze powoda z dnia 7 października 2015r., które nie ograniczało się tylko do zgłoszenia wniosków dowodów, było złożone z oczywistym naruszeniem art. 207 § 3 k.p.c., po znacznym upływie czasu od momentu, gdy strona powodowa miała świadomość zakresu zarzutów podnoszonych przez pozwanego (4 sierpnia 2015r.) i dlatego w oparciu o art. 207 § 7 k.p.c. podlegało ono zwrotowi.

Z powyższych przyczyn, wobec braku wykazania roszczenia co do zasady i wysokości, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pozwanego o zasądzenie kosztów zastępstwa w wysokości co najmniej dwukrotności stawki minimalnej, albowiem wbrew jego argumentom zakres czynności podjętych przez niego w niniejszej sprawie mieścił się w typowej aktywności pełnomocnika procesowego związanego ze sprawą tego rodzaju.

SSR Joanna Suchecka